

ИМОТЪ

Право казваше баба Ружа:

— Дойде ли до дялба, миръ нѣма да има!

— Защо да нѣма миръ? — питаше малко троснато дѣдо Костадинъ. — Двама синове ако не мога да раздѣля — ехеее! Половината на Петка, половината на Ивана... Кому каквото се падне — на късметъ...

— Имотъ е, старооо, имотъ е... А съ имотъ се очи не напълнятъ... Най-напредъ на тебе ще досвидѣе...

Така и стана.

Умрѣ баба Ружа и синоветъ се раздѣлиха. Дѣдо Костадинъ отдѣли за себе си десетъ декари — най-хубавата нива подъ Аладжа кория. Петко и Иванъ не се противопоставиха, защото не знаеха при кого ще остане стария.

— Ще вземе ами! — отсждаше Петко. — Старъ човѣкъ е, не му сж малко нуждитъ!

— Че кой е противъ? — питаше очуденъ Иванъ.

„Ще дойде да живѣе при мене“, — утешаваше се Петко. — „Снахата е много лиха, той все отъ нея се оплаква...“

„Азъ съмъ малкиятъ, при мене ще бжде“ — мислѣше си Иванъ и кроеше вече какъ да изоре нивата и съ какво да я засѣе.

А когато двата кумина запушиха и стариятъ се прибра при Ивана, Петко свжси вежди:

— Така е, — промърмори той сърдито. — Когато едно време азъ порѣхъ келемитъ, Иванъ не бѣше роденъ още... Дай му сега всичко наготово, пѣкъ и десетъ декари отгоре!

— За мене сж, бре сине! — стрелна го оби-